

Kategorie od 15 let

2. místo Jana Srnců – Degustace 9.C

Třicet let jsme se neviděli. Vážně? Teď tu sedíme, sevření kolem těsného oválu stolu: Roman – CEO, Linda – influencerka, Mirek – kardiolog, Petra – architektka, Viktor – developer, Jirka – chemik, Viktor – makléř. A já – majitel bister od Tokia po Madrid, štíhlý elegán v hedvábném obleku. Všichni tak úspěšní, až to působí jako návod: čím méně svědomí, tím větší výkon.

Nad našimi hlavami pluje dvacet heliových balónků a mezi nimi transparent „9. C forever“. Naše pradávnné heslo. Stejný nápis se leskne na anonymních, až směšně luxusních pozvánkách, které všechny přítomné nedávno překvapily v poště.

Nezaváhal ani jediný z nich. Všichni chtěli být na „degustační večeři bistra EatMe pouze pro zvané“.

A taky mě ani jediný z nich při příchodu nepoznal. Nikoho by ve snu nenapadlo, že tohle je ten tlustý Bedrna z devítky. Ten, co musel sežrat houbu na tabuli. Kterému dokonce jednou semleli školní křidu do kakaa. Bílý prach mi skřípal mezi zuby a snad ještě týden jsem vykašlával sražené chuchvalce bídy.

V těch letech jsem snědl kdeco. Ale ty největší lahůdky mě čekaly až poslední rok školy v 9. C. Kreativita mých spolužáků neznala hranic, to už nebyly žádné dětské nápadičky.

Teď Mirek vytahuje tuhle nestravitelnou minulost a salonek se otřese tichým chichotem. Jako by nikdy nic lepšího nezažili. Jen Linda mi zašeptá do ucha, že ji to mrzí. Jak jsme byli krutí. Podívám se na ni a na vteřinu nevidím influencerku, ale třináctiletou holku z lavice přede mnou, která se raději smála s partou, než aby mlčela proti ní.

Jako předkrm podávám kachní terinu s fíkovým želé. Vrstva tuku se leskne jako pozlacená ikona, pod ní voní růžové maso. Rozlomím krustu lžičkou. Tuk se rozlije po porcelánu a vydechne teplou vůni sušených fíků – sladkou, lepavou, dusivou.

Všichni chválí „vymazlenou fermentaci“, ale to skutečné tajemství je v prášku – mikroskopické plísni odchycené ze sudu z dubového dřeva, v němž kdysi dozrávala tokajská esence napadená ušlechtilou botrytidou. Vypěstěný kmen přikáže mozku ignorovat pocit sytosti. Nejdřív ho vypne. A pak, pokud se dřív neužerete k smrti, vypne i vás. Můj organismus už rok krmí protilátka. Plíseň mi nezastaví srdce, jen zanechá hlad navždy roztažený do krajnosti.

Dobrou chuť.

Podávám talíře se soustředěnou netečností. Takovou bych si přál tehdy – když se mi lámaly zuby o jabloňovou větvíčku.

Kromě Jirky zaměstnaného hltáním si všichni ostatní fotí gastrodokonalost. V záblescích mobilů sousta na talíři připomínají skleněné kameje, ne jídlo. Linda po focení talíř odsune – spolkla sotva dvě sousta. Nechám to být. Někdo musí nést příběh dál.

Hlavní chod – hovězí na burgundský způsob. Můj majstrštyk.

Ticho praskne. Pak měkké mlaskání. Uchváceně polykají – jako masožravé larvy.

Decanter — Pinot Noir 1949 — víno z téže vinice, která zdobí pozvánku, ještě podtrhne, jak už plíseň vyhladověla jejich břicha.

Tomáš, dnes makléř, kdysi autor nápadu s ochutnávkovou porcí spermatu – ha ha ha, odkládá příbor a hned ho zas zvedá. Oči se mu žádostivě lesknou jako psovi u misky. Petra žertuje, že by nejraději snědla i ubrus. O pár minut později už se ho pokouší rvát na proužky a dusí se nití Inu. Potřebovala by to něčím zapít. Třeba deckou teplé moči, kterou mi kdysi se zvláštním úsměvem podávala – prý jako elixír odvahy.

Něco se zlomilo. Škrábání, chrochtání a sliny pohlcují cinkání příborů.

Židle zaskřípou. Cinkání nahradí zvuk trhání látky. Jirka žvýká papírové ubrousky, Roman okusuje okraj talíře a třestí oči jako pes, kterému nikdo nedal povel. Krev barví porcelán. Někdo ji olízne.

Petra už vypila vroucí vosk, dojedla svíčku a teď cucá kovový svícen. Mirek zkouší rozkousnout korálek z ubrusu, zuby se mu svezou a cvaknou naprázdno. Linda zvrací. Než to dopadne na zem, někdo už jí olizuje prsty. Na desce stolu se odrážejí tváře. Vyděšené. Nechápací. A stále hladové.

Pod lampami se chvějí dorty. Mirek do nich zaboří ruce až po zápěstí, cukr se mísí s krví a framykoinem, který bůhvíproč nosí v kapse pláště. Zavoní mi to jódem jako ozvěna dětství.

Viktor trhá hedvábnou kravatu na menší kusy a souká je do úst.

Klesají na zem vyčerpáním, ale stále otevírají ústa, kousají neukousnutelné, lížou dlaždice, žvýkají koberec. Viktor se snaží udržet zbytek cukrové polevy na jazyku, ale klouže mu do nosu. Praská nádobí. Praskají kosti. Pak utichne i to.

Ze všech vybraných lahůdek, přepychového zařízení a navoněných bytostí zůstal jen těžko popsatelný smrad. Linda je v bezvědomí, ale dýchá mělce a spolehlivě.

Otevřu stříbrný poklop posledního cloche. Na oválném tácu leží tenký teplý plátek masa, lehce poprášeny mojí drahocennou plísní.

„Tak – na staré časy,“ řeknu a pozvednu lžičku. Nikdo neodpoví.

Plátek zapění, když se srazí s teplem jazyka. Sůl a krev přebijí všechno, co si pamatuji o morálce. Hlad se rozběhne do útrob: hrdlo pálí, žaludek se rozevívá do temné hlubiny.

Předkrm je pryč. Hlavní chod právě dodýchal a je připraven. Prohlížím si je – kým začnu?

Vím, že až dojím, nasycení ani úleva nepřijdou.

V odrazu na okenním skle vidím tvář. Propadlé tváře. Ne vítěze. Jen hlad.

g. C forever.